

отъ езика, инстинктивно схвана, че тѣ казватъ: —
пише, пише.

Той се покашля, пристана отъ мѣстото си и съ гордостъ и умиление, за голѣмо очудване на англичанката, почна да се муши съ прѣстъ въ гърдитѣ и да показва статуята си.

Тя недоумяваше и, малко изплашена, прикри децата задъ себе си. Но, види се, успокоена отъ усмихващото се въ екстазъ лице на Запетайката, тя сама се вгледа въ статуята и внезапно открила приликата, весело загогочи:

— О! Да, да! О! Да, да!... Г-на е поетъ, художникъ!... О! Да, да! Да, да!...

Запетайката, сега, само кимаше засмѣно съ глава и оживѣно ѝ обясняваше:

— Той съмъ — азъ, той съмъ азъ, — и съ сѣбрани, сякашъ хванали писалка, прѣсти, мърдаше дѣсната си ржка и се мушкаше въ гърдитѣ.

Англичанката сякашъ напълно се убеди, че има работа съ нѣкой приживе овѣковѣченъ български поетъ, и приятно развълнувана отъ приятната честъ да приказва съ него, току се плѣскаше отъ възхищение по бедрата.

Но децата, чиито заголени крачета искатъ непрекъсващо движение, бѣха отминали по алеята и тя като се поклони, съ сжщото гогочене:

— О! Приятно ми е, приятно ми е, уважаеми г-не. . . — си тръгна.

Запетайката остана самъ предъ статуята си, люлянь отъ неугасващъ възторгъ и умиление. Искаше му се да сподѣли пакъ съ нѣкого възхищението си, да минаватъ хора, да се спиратъ предъ статуята, сами тѣ да се трогватъ.

Високо, необикновено високо, политна той и въ тоя крилатъ полетъ се раждаше въ него другъ, различенъ отъ досегашния, човѣкъ. Тоя,